

COLUMN DE MENING

Een hoopgevend verhaal

Moya De Feyter

Woensdag 19 januari 2022 om 17.00 uur

Geert Buelens heeft een boek geschreven over het jaar 1972 (DS Weekblad 15 januari) (https://www.standaard.be/cnt/dmf20220113_96663114), toen voor het eerst een groot, internationaal rapport ('Grenzen aan de groei') verscheen waaruit bleek dat onze planeet, de hele planeet, het risico liep uit balans te raken, door de bandeloze technologisering en industrialisering van de samenleving. Voor het eerst werd een systeemfout aangeduid, bleek dat alles samenhangt met alles, dat er verbanden zijn tussen de meeuwen met magen vol plastic, de luchtvervuiling, de stijging van de voedselprijzen, de bodemverontreiniging, de olielekken, de overstromende dijken, uitstervende walvissen en krimpende regenwouden. Het rapport sloeg in als een bom, mensen waren in shock – wat een openbaring! Alles zou moeten veranderen.

1972 is een halve eeuw geleden. Een halve eeuw lijkt me lang genoeg om een systeem te hertekenen. Ik probeer me voor te stellen hoe de wereld er vandaag uit had kunnen zien, als dit rapport niet geleidelijk in de vergetelheid was geraakt, als er daadwerkelijk een systeemverschuiving had opgetreden die extinctiegolven, klimaatmigratie en vooral deze verpletterende angst had kunnen vermijden. De mensheid zou aangetoond hebben dat ze het wel in zich heeft weerbaar, buigzaam en edelmoedig te zijn, door

beslissingen te nemen met het oog op de volgende generaties. Het kost me moeite om niet in wanhoop weg te zinken. Ik heb vrienden die gestopt zijn de krant te lezen, en ik begrijp hen.

Anderhalf jaar geleden heb ik de Klimaatdichters opgericht, een dichterscollectief dat zich inzet voor onze bedreigde planeet, mijn kleine poging om niet gezapig toe te kijken. Sindsdien krijg ik vaak de vraag waar ik de hoop vandaan haal, en of het wel de taak is van kunstenaars om hoop te brengen. Toen ik deze columns aan het schrijven was, zei mijn huisgenote, met een zeker gevoel voor dramatiek: ‘Je moet elk stukje met een positieve noot eindigen, want mensen die geen hoop hebben, plegen zelfmoord.’

Afgelopen zomer ontmoette ik een filosoof die me vertelde dat mensen hopen op iets als het object van die hoop wenselijk en mogelijk, maar niet zeker is. We hopen niet dat we morgen met vleugels wakker worden, hoe aantrekkelijk dat vooruitzicht ook lijkt. We hopen ook niet echt op wereldvrede, want we geloven niet dat het kan. We hopen op een dag vol zonlicht. Een betaalbare gasrekening.

Als je een kind op de wereld zet, dan hoop je dat het kind kan leven. Dat het gezond is, genoeg te eten heeft en ergens kan thuiskomen. Dat is waar die zogenaamd fanatieke klimaatactivisten voor strijden. We zijn het punt voorbij waarop hoop een motor had kunnen zijn, en misschien is dat goed: het betekent dat het niet uitmaakt of je nu hoopt of wanhoopt, omdat er hoe dan ook iets moet gebeuren. Nu.

Moya De Feyter is schrijfster en dichtster. In ‘De mening’ geven gastschrijvers een week lang hun visie op een actueel thema.

Verschenen op woensdag 19 januari 2022

LEES MEER

21/01/2022 | COLUMN DE MENING

Een beetje lijm voor een verscheurd heelal

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220121_95162298)

18/01/2022 | DE MENING

Een varken als medicijnkast

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220117_98387751)

17/01/2022 | COLUMN DE MENING

Een varken als medicijnkast

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220117_95557277)

VANDAAG | COLUMN DE MENING

De hut van Chaplin

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220124_95531028)

18/01/2022 | COLUMN DE MENING

De jongen op het dak

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20220118_95223687)

Lees de volledige
krant

([https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html?
utm_campaign=digitalekrant&utm_source=standaard&utm_medium=brooklyn-artikels](https://markup.standaard.be/extra/static/checkapp/index.html?utm_campaign=digitalekrant&utm_source=standaard&utm_medium=brooklyn-artikels))